

נספחים ליחידה על אוהב ישראל

שאלתו של הבבא סאלי לרבי

“לכבוד קודש הקודשים, עמוד העולם, אור ישראל ותורתו, שלא קם כמותו, שר התורה והוראה, אהוב בשמים ובארץ, מורנו ורבינו הרב מנחם מענדל מליובאוויטש, הנני עבדך הקטן ישראל,

עליתי ממרוקו לארץ ישראל, ואנשים כאן לא נתנוני השב רוחי, באים אלי בכל שעות היום והלילה, ונבצר ממני לעבוד את ה' כאשר היתה באומנה עימי, ימים ולילות שלא ביטלתי מן התורה רגע אחד.

ועתה נפשי בשאלתי אם אוכל לבוא אליך לארצות הברית לגור על ידך בקרבת מקום, ואסתר מעיני כל איש.

קיבלתי עלי שמה שיורני מורנו הרב אעשה, כיון שהוא עמד העולם, וכך הכריזו עליו בשמים”.

תשובתו של הרבי אל הבבא סאלי:

“הרב הגאון, הרב החסיד, בנם של קדושי עליון, ענף עץ אבות, מנהל עדתו במישרים, בר אוריין ובר אבהן שלשלת היוחסין כו' וכו' מורנו הרב רבי ישראל שליט”א...”

כיון שזיכה ה' יתברך את כבוד הדר גאונו להיות איש כללי ומנהיג בישראל, אשר מאות ואלפים נשמעים לקולו, הנה בטוח שניתנו לו גם כן הכוחות...

בהיות כבוד הדר גאונו שליט”א בסמיכות למקומות בהם נמצאים מאחינו הספרדים שליט”א הצמאים לדבר ה' ומשתוקקים לקבל הוראות בעבודת ה' יתברך, וקבלת עול מלכות שמים ועול תורה ומצוה, הנה זו תפקידו חובתו וזכותו...

זכות עצום וגדול נפל בחלקו של כבוד הדר גאונו שליט”א אשר הוא ישתמש בהכשרונות והסגולות אשר חננו ה' יתברך, ובאוצרות-מלכים אשר נמסרו לו מאבותיו הקדושים דור אחר דור...

בכבוד, הוקרה והערצה”.

(הרב סולובייציק)

האדם נברא בתור שליח, עצם היצירה, הלידה, מכילה בתוכה בהכרח את דבר מינוי השליחות... את העובדה שמישהו חי בזמן מסוים, בתקופה מיוחדת ובמקום מוגדר, ולא נולד בתקופה אחרת ובנסיבות אחרות, נוכל להבין אך ורק אם נקבל את עצם הרעיון בדבר שליחותו של האדם. ההשגחה יודעת היכן וכיצד יכול הפרט היחיד על חסרונותיו וכוחות הנפש האצורים בו, לקיים את שליחותו, באילו נסיבות ותנאים ובאיזו חברה יהא בכוחו של אדם למלא את שליחותו. בורא עולם פועל בהתאם להלכה האומרת, כי לא ייתכן למנות שליח כדי לבצע תפקיד, שהוא למעלה מכוחותיו של השליח. זוהי שליחות, שאי אפשר לקיימה, והיא מחוסרת כל ערך, מאחר שאם ממנים אדם למלא שליחות, מן הראוי ליתן לו את היכולת לפעול כשליח. משום כך נברא האדם היחיד בתקופה ובמקום, שבהם יוכל לקיים את פעולתו לשם קיום שליחותו. שליחותו של הקב"ה לאדם היא בבחינת דבר שאינו קצוב בזמן- היא שליחות מתמדת. מוזמן לזמן מקבל האדם תפקידים ומעשים חדשים. זוהי שליחות לכל החיים, והיא מסתיימת

מתוך מסילת ישרים פרק יט – מידת החסידות

"גדעון נאמר לו (שופטים ו'): "לך בכחך זה", לפי שלמד סניגוריא על ישראל, כי אין הקב"ה אוהב אלא למי שאוהב את ישראל וכל מה שאדם מגדיל אהבתו לישראל, גם הקב"ה מגדיל עליו, ואלה הם הרועים האמתים של ישראל שהקב"ה חפץ בהם הרבה, שמוסרים עצמם על צאנו, ודורשים ומשתדלים על שלומם וטובתם בכל הדרכים, ועומדים תמיד בפרץ להתפלל עליהם ולבטל הגזירות הקשות ולפתוח עליהם שערי הברכה"

(מתוך ספר אורות של הרב קוק)

אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וְהַעֲבוּדָה שֶׁל הַסְּנִיגוֹרִיָּא עַל הַכָּלָל וְעַל הַפְּרָטִים אֵינְנָה רַק עֲבוּדָה הַרְגֵשִׁית לְבַדָּה, כִּי-אִם מְקֻצָּע גְּדוּל בְּתוֹרָה, וְחֻכְמָה עִמְקָה וְרַחֲבָה, רַבַּת הָעֲנָפִים, שֶׁכֶּלֶם צוֹמְחִים וְיוֹנְקִים מְלֻשָׁד טַל אֹר תּוֹרַת חֶסֶד.

סיפור 1- לאהוב ולכבד כמה שניתן את מי שמוסר נפשו על עמ"י

הבבא ברוך שליט"א סיפר על אביו - הבבא סאלי, שבשנים האחרונות הייתה תופעה שהוא שם לב אליה. זמן המתנה בממוצע להיכנס אל הרב להתברך היה בין שעתיים לחמש שעות. אבל אם היה מגיע חייל צה"ל בודד, קבוצה של חיילים או מחלקה שלמה, הם לא היו מספיקים להתיישב, ללגום משהו, ומיד היה מגיע העוזר של הרב ומכניס אותם פנימה

סיפרתי את הסיפור הזה לחברי טייסות ברמת דוד, ועוד בטרם סיימתי אותו ראיתי אלוף משנה אחד שהוא ממש נרגש. שאלתי אותו מה העניין, והוא ביקש שאסיים את הסיפור. ואחר כך הוא ידבר

המשכתי וסיפרתי: היו אנשים שהדבר עורר בהם כעס. הם מחכים חמש שעות, אולי הפסידו בשביל זה יום עבודה, פתאום מגיע ילד בן עשרים ונכנס אל הקודש פנימה. זה לא הוגן. הבבא סאלי היה משיב לכולם אותה תשובה: חיילי צה"ל, מה אני אעשה להם? הם קודש הקודשים

כשסיימתי את הסיפור אמר אותו אלוף משנה: אני אדם לא דתי, גר בקריית מוצקין. לפעמים אני חוזר מהשירות מאוחר בלילה והולך לרבי דוד מנהריה, לקבל ממנו ברכה. אף

פעם לא הבנתי איך זה שמיד כשאני מגיע אני מתבקש להיכנס אל הרב, גם אם חדר ההמתנה מלא באנשים. עכשיו, בעקבות הסיפור שלך, אני מבין. הנכד הולך בעקבות הסבא

(”הרב גדי כהן - אורות הארי מתוך הספר ”אוהבם של ישראל“)

סיפור 2- לקרב את מי שנראה הכי רחוק

לאחר שספרתי אותו כמה רבנים כתבוהו בגרסאות שונות והנני מספר כאן אותו כפי שהיה: באחד מחגי סוכות בחול המועד הרב בבא סאלי אמר למשמשו שהם נוסעים לשדה בוקר. כיון שנסעו ועברו דרך ירוחם אמר הבבא סאלי היות וזה חול המועד ומצוה לאכול בסוכה נכנס לירוחם ואראה מבעד לחלון המכונית איזו סוכה מהודרת ואתה תבקש את רשות בעל הבית שאוכל בסוכתו. נסעו בכביש הפנימי ובבא סאלי ראה סוכה מהודרת כהלכתה המתין הרב ברכב והמשמש נכנס לבעל הבית ואמר לו שבבא סאלי נמצא מחוץ לבית ומבקש לאכול בסוכתו. האיש נדהם ולא האמין למשמע אוזניו ובשבילו היה זה כאילו ספרו לו שהרוויח מליוני שקלים רץ בשמחה והביא את הרב לסוכתו. תוך דקות אחדות חצי מתושבי ירוחם הגיעו לסוכה והרב אמר להם שעוד כשעה הוא יחזור ונעשה סעודת מצוה. נסעו הרב ומשמשו לשדה בוקר הרב ביקש מהנהג שיגיע עם הרכב הכי קרוב לכוון הקבר. הנהג הגיע למקום שהקבר נראה בבא סאלי הוציא את ספר הזוהר הקדוש כמדומני ועמד בתפילה משך כעשרים דקות. כשסיים חייד ואמר למשמשו ולנהג תיקנתי את הנשמה של בן גוריון. משם חזרו לירוחם ותהום כל העיר אנשים נשים וטף יצאו לקבל את פני הצדיק שבא לעיר וערכו סעודת מצוה.

סיפור 3- להצליח לעזור ולהיטיב לכל אחד מתוך אהבה גדולה אליו

כינוס גדול שנערך בביתו של הבבא סאלי, משך עשרות רבות מחסידיו ושומעי לקחו. היה שם כיבוד רב, אוכל ושתייה לכל דורש. אך פרט אחד קטן נשכח מלב המארגנים, ”מַחְיָה“. בכל אירוע המכבד את עצמו, דואגים יוצאי מרוקו להביא עראק לשתייה, ”מַחְיָה“, כלשונם. הפעם, לא רק שלא זכרו, אלא שאף כל בקבוקי הערק בביתו של הבבא סאלי אזלו. מה יעשו? והלא בלי ”מַחְיָה“ השמחה חסרה.

הגיעה השמועה לאוזניו של הבבא סאלי, ומייד קרא לאחד מעוזריו כי יביא לפניו בקבוק עראק. משזה שב ובקבוק בידו, לקח הבבא סאלי את הבקבוק ועטף אותו במפית שהייתה בהישג ידו. ”עתה“, ביקש, ”הגישו לפני את כוסותיהם של אורחינו ואמלא אותן“.

עוזריו של הבבא סאלי לא הבינו מה בדעתו של רבם לעשות, אך משהביאו כוסות כמצוותו, עמדו נדהמים וראו כיצד יושב רבם ומוזג כוס אחר כוס בערק, עד שמילא את כוסותיהם של כל באי הכינוס. לפחות מאה משתתפים היו שם, וכולם זכו לשתות מן הבקבוק ה”ריק“.

סיפר הרב אליהו, כי הסיפור הזה נראה לו סיפור פלא מיוחד מאוד. הוא שמע אותו מכמה אנשים שסיפרו כי ראו את המעשה הזה במו עיניהם, והחליט לשאול את הבבא סאלי האם זה נכון.

באתי אל הרב ושאלתי אותו: האם זה נכון? אמר לי הבבא סאלי: לא הייתה לי ברירה. באו הרבה אנשים לשמוע דברי תורה ולא היה לי במה לכבד אותם. אז עטפתי את הבקבוק והתפללתי שתשרה הברכה בדבר הסמוי מן העין.

כך אישר הבבא סאלי בפני הרב אליהו את נכונותו של הסיפור, והסביר כי הכול נבע לא משמות קודש או מהשבעת מלאכים. הכל נבע מאהבת ישראל פשוטה.

(עו”ד איתן מלמד, ממתפללי בית-הכנסת ”היכל יעקב“)

סיפור 4- אחרי הבכי אפשר להתחיל לדבר

זוג הורים עם ילד נער צעיר. הוא מתחצף אל ההורים הנער נשאר אדיש ולא מקשיב כלל להורים. מגיעים לבבא סאלי להתעייצות. ביקשו שיעזור להם. הבבא סאלי שומע את ההורים. הילד בכלל לא רוצה לשתף פעולה ולא לדבר עם אף אחד. הבבא סאלי מבקש מההורים לצאת מהחדר ולהישאר עם הנער לבד. הוא מתחיל לבכות בעצמו בוכה ובוכה והנער נבוך מהבכי של הבבא סאלי.

שאל אותו הנער נבוך כולו למה אתה בוכה?

אמר לו הבבא סאלי ההורים שלי נפטרו כמה הייתי מוכן לתת להם נשיקה עוד חיבוק לזכות לדבר איתם עוד קצת עוד רגע אחד. והילד עצמו מתחיל לבכות אחרי כמה רגעים ההבא סאלי מזמין את ההורים להיכנס. אומר "אחרי שקצת בכינו אפשר להתחיל לדבר ואז נפתחות המילים".

לפעמים צריך לכאב את המקום שלו שיהיה אפשר לטפל בו